

Andrzej Szypuła

Artysta muzyk, dyrygent, kompozytor, pedagog, poeta. Wydał 4 tomiki wierszy: *Białe tulipany* (2015), *Srebrny sen* (2016), *Wielki Wóz* (2017), *Dobre anioły* (2018).

***

gdy pustka wokół
są jeszcze
dobre anioły

placzą
proszą Boga
o miłosierdzie

gdy brak nam sił
na cichą modlitwę
za pogubionych

czasami
są ostatnią nadzieją
ucieczką grzesznych

balsamem duszy
nadzieją wytrwania
sensem pocieszenia

***

zostawiłem wyblakłe cienie
niczym plamy na słońcu
nieme znaki przeszłości
na ciche zapomnienie

przecież jeszcze przyjdiesz
nim białe sny
otulą moje oczekiwania
srebrnym niespełnieniem

wystarczy że jesteś
za bładym horyzontem
umęczonego świata
modlitwą czyszy

***

gdzie jesteś
nie mogę cię odnaleźć
w zabłąkanych oczach
innych ludzi

jeszcze zielenią
kołyszę nasze sny
nim mnie odnajdzie
zła noc

już nie odejdę
na wyspy szczęśliwe
bez tych zamyśleń
wytęsknionych

pieśnią bez słów
zamierającą w oddali
cichym pasażem
schodzącym do głębi

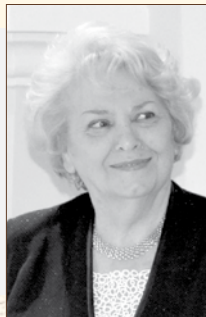
***

nawet gdy jesteś
za siatką pajęczyn
oddzielającą
tamte chwile
od niewiadomych zdarzeń

widzę
myślą tajemną
jak przychodzisz do mnie
niepewnym spojrzeniem
dotykasz moich snów

które
przy księżycu
twoim natchnieniem
włączą się po parku
pełne srebrnych łez

Zdzisława Górka

Urodziła się i mieszka w Strzyżowie. Poetka, pisarka, malarka, autorka licznych felietonów i esejów, laureatka Złotego Pióra (2006 i 2011). Wydała 11 tomików wierszy, w przygotowaniu dwa kolejne. Jest członkiem ZLP od roku 2003, należy także do Polish American Poets Academy w Wellington N.J.

Ostatni dzień lata

Dzień otula słońcem, roztkliwia
Smagliczka odurzeniem zapachu
snuje się przy ziemi
Lato jeszcze ciepłe, zwija się
w kłębek jak usypiający kot
ale trwa
Odejdzie niepostrzeżenie
i bez pożegnania
jak wiele marzeń niespełnionych
i kartka z wakacji, której nie wysłał
nikt
Ostatni dmuchawiec nadziei
chciałby doczekać następnego
lata
Mnie zostaje policzyć chmury
rozwichrzone wiatrem
i spadające serca z lipowych
drzew

10.09.2017

Zostańmy

Zostańmy w wierszach
na zawsze
Na orbitach wiecznego
rytmu niebieskich
ciał
Na drgających niecierpliwie
ekranach
Zapişemy myśli skryte
ukryjemy ogień
Będziemy patrzeć na wieczne
niespełnienie
Na gasnącą pochodnię
i dym z kadzidel

08.06.2013

zwątpienia

czasem niosę cały ciężar
świata
czuję się w gorączce
rozpalonych do czerwoności
liści
kiedy odchodzą
wraz z jesienią

często ustaję w drodze
nie nadążam
szukam odniesienia
dla słabnącej nadziei
czasem znajduję słowo
jak dotyk
trzeba mi słów wiatru
pieszczot brzozy
pełnego dzbana słońca
nad głową
bo liście i ludzie
zamiast ptaków odfruwają
w wymiar dla nas
nieodgadniony

26.01.2014

Czesław Piotr Kondraciuk

Przyjęty do Związku Literatów Polskich w 1992 r. Autor tomików *Kojarzenie snu* (1967), *Kare konie* (1971), *Przepustka do słońca* (1990), *Nie zamykajcie drzwi* (1990), *Fraszkostrada* (1991), *Słoneczny koncert* (1992), *Modlitwa ostów* (1993), *Wybór wierszy* (1994), *Spowiedź* (1999), *Ślady serdeczne* (1999), *Różańce czasu* (2003), *Lotne ptaki* (2015), *Próba spojrzenia* (2018).

Do serca

Danusi Lubeckiej

Takie jesteś malutkie,
a tak wiele możesz,
trudno cię zrozumieć,
gdy mocno się tłuczysz,
trzymasz ludzkie istnienie
w ogromnej pokorze,
codziennej troskliwości
nieustannie uczysz.

Od ciebie wielka miłość
i przyjaźń zależy,
potrafisz topić lody
i zaciętrzewienia,
nie da się twej wielkości
żadną miarą zmierzyć,
choć próbują to czynić
wszystkie pokolenia.

A kiedy już przestaniesz
do drzwi życia pukać,
zamilkniesz jak głos ptaka,
którego coś spłoszy,
na próżno w twojej ciszy
dróg istnienia szukać,
ale można podążać
za twych rytmów głosem

Rzeszów, 12 września 2018 r.

Zachód

Jadwidze Kawie

Dzień się dopala,
w marzeniach ulata,
kula ognista
w horyzont zapada,
miłość motyla
zadurzona w kwiatach
sny kolorowe
listkom zapowiada.

I tylko derkacz
ukryty gdzieś w dali
swym krzykiem żegna
zachodzące słońce.
Ja wciąż próbuję
tamten czas ocalić –
dotyk stóp bosych
na wilgotnej łące...

Rzeszów, wrzesień 2018 r.

Regina Nachacz

Publikuje wiersze w gazetach, zbiorach i Internecie. Lubi pisać dla dzieci wierszyki, piosenki i bajeczki.

Powrót z cmentarza

Nową Wieś przecięła autostrada
Szalone auta pędzą na zachód
W opuszczonych domach wicher gada
Podnosi szare tumany piachu

Na podwórkach ruiny i chaszczce
Stodoły z dziurawymi dachami
Bezpańskiego kota nikt nie głaszcze
Śliwkowy sad dusze przodków mami

Zacina deszcz, szumią samochody
Okna ciemne, światło księżyc snuje
Stara studnia, miejsce spotkań młodych
W ogrodach mokną cmentarne tuje

Odeszły znoje, marzenia, życie
Dzieciństwo, młodość, piękne wspomnienia
Do miasta, daleko za granicę –
Połały się łzy na do widzenia...

Pod kapliczką malutką i modrą
Stojąc z wiarą pod parasolami
Wiejskie kobiety szczerze się modlą
Na Różańcu do Cudownej Pani!

Pod dachem

Na perskim dywanie
Wymarzone spanie
Miło, czysto, sucho
Koc, koldra z poducha
Zwinięte w kąciku
Nad ranem, po cichu

Na królewskim łożu
Stary człowiek marzy
Śni o kuchni ciepłej
I pachnącym chlebie
Kawie na obrusie
W turkusowe róże

Na śmietnik przyjazny
Spoglądają gwiazdy
Anioł bajki plecie
Wierny kumpel przecież –
Wszyscy święci w niebie
Modlą się za ciebie!

Dawid Rzeszutek

Urodził się 15 października 1988 r. w Mielcu. Píše też pod pseudonimem Marionell Moriell. Lubi mroczne, egzystencjalne klimaty, jednak nie unika w poezji barwnych, optymistycznych obrazów. Laureat ogólnopolskiego konkursu „Na skrzydłach Dedala” w Mielcu.

Niuanse ze spektaklu – Jesień

Teatr Natury
Akt trzeci – Jesień.
Kurtynę podniesiono.

Garstka ptaszków jesiennych;
pismaków, gryzpiórków,
pisze gazety na liściach.
Mottem: Jeszcze Zielen nie zginęła!

Razem z liśćmi ginącymi
w kolorach czerwieni i żółci
przepadają newsy spisane
atramentem ze światła gwiazd.

A Róże w pierwszych rzędach
teatru bliskiego fiasko...
Klaszczą, czerwieniąc się,
jak gdyby sobie były brawo.

Ostre maniery krwistych dam
kują w zdradzieckie kolory foteli.
A włosy ich falują przez krzyki, a
oddechy przeszłości są alkoholowe.

Słońce raz uderzy jak tytan
a raz się schowa za kurtynę,
ściemniając, że go nie widać.
Najciemniej jest pod słońcem...

Schowane za kotarę płaszczy się
przed reżyserem, mruga i mizdrzy się
jak modelka tryskając pustką,
buzią modelowaną przez specjalistów.

Teatr przedstawia spektakl Jesieni.
Czy to nie fatamorgana, że
wszyscy aktorzy są tacy ludzcy?
Na pewno natura była pierwsza!